

EKA

EKA tootedisain

Kaspar Timm

**Tükike ennast kulunud mööblitükki:
autoetnograafiline uurimus kontoritooli
parandamisest koduses keskkonnas**

Bakalaureusetöö

Juhendaja: Maarja Mõtus, MA

Tallinn 2023

AUTORIDEKLARATSIOON

Kinnitan, et:

1. käesolev bakalaureusetöö on minu isikliku töö tulemus, seda ei ole kellegi teise poolt varem (kaitsmisele) esitatud;
2. kõik bakalaureusetöö koostamisel kasutatud teiste autorite tööd (teosed), olulised seisukohad ja mistahes muudest allikatest pärinevad andmed on bakalaureusetöö nõuetekohaselt viidatud.

Ülaltoodust lähtudes selgitan, et:

- käesoleva bakalaureusetöö koostamise ja selle sisalduvate ja/või kirjeldatud teoste loomisega seotud isiklikud autoriõigused kuuluvad minule kui bakalaureusetöö autorile ja bakalaureusetöö varalisi õigusi kasutatakse vastavalt Eesti Kunstiakadeemias kehtivale korrale;
- keelatud on käesoleva bakalaureusetöö ja selles sisalduvate ja/või kirjeldatud teoste kopeerimine, plagieerimine ning mistahes muu autoriõigusi rikkuv kasutamine.

(kuupäev)

(bakalaureusetöö autori nimi ja allkiri)

Töö vastab bakalaureusetööle esitatud nõuetele:

(kuupäev)

(bakalaureusetöö juhendaja allkiri, akadeemiline või teaduskraad)

SISUKORD

SISSEJUHATUS	7
TEORIA	9
METOODIKA	12
FAAS 1	15
MINA	15
KAPP	27
JULLAD	29
TOOL	30
FAAS 1 KOKKUVÕTE	32
FAAS 2 EHK TAASELUSTAMINE	35
ESTEETIKA MUUTUSED	35
FÜÜSILINE EELTÖÖ	37
TAASELUSTAMINE	39
SAMM 1	39
SAMM 2	40
SAMM 3	44
SAMM 4	46
SAMM 5	51
TAASELUSTAMISELE JÄRGNEVAD JÄRELDUSED	52
MINA	52
KESKKOND	53
ESEMED JA TOOL	53
KOKKUVÕTE	54
LÜHIFILM	59
SUMMARY	61
KASUTATUD ALLIKAD	63

SISSEJUHATUS

UURIMISKÜSIMUS:

Kuidas luua tugevam sümbioos kasutaja ja objekti vahel?

Præguses elufaasis olen rohkem jäänud mõtisklema asjade ning nende tähtsuse üle. Kindlasti on olnud ka teisi disainereid, kes on endalt küsinud küsimust “miks peab pidevalt uusi asju juurde tootma?”. Mainitud dilemma on suunanud mind jätkusuutlikumalt mõtlema. Aina enam huvitab parandamine ja taaskasutamine. Mingil määral on see lõputöö minu protest hüpertarbimise vastu (minu isiklikus elus vähemalt). Nii hakkasin uurima, kuidas olemasolevat hoida paremini/kauem.

Ideaalses maailmas tekib jätkusuutlik sümbioos kasutaja ja eseme vahel. Toolid, voodid, diivanid, lauad pakuvad meile tuge. Meie peaksime hoidma neid väarikaid esemeid heas korras, et tugi ei laguneks. Klassikaline “käsi peseb kätt” olukord. Isiklikust kogemusest olen tundnud, et praeguse seisuga jääb tugi aga ühepoolseks. Tool küll istekoha annab, kuid kui see laguneb või kulub, siis me ostame kergekäeliselt uue. Siin punktis saab sekkuda parandamisega.

Lisaks eseme ajaga väsimisele/kulumisele, kaasneb ka emotsionaalne väsimus. Kui juba võtta parandamine kätte, siis võiks eset ka esteetiliselt ergutada. Inimesed küll muutuvad, kuid esemed jäävad tihti samaks. See on ka üks teemadest, mida hakkab spetsiifilisemalt lahti harutama.

Olen harjunud Eesti Kunstiakadeemia uhkete töökodadega, aga selles protsessis tahan jääda ainult koduste võimaluste juurde. Tunnen, et esemete taaselustamine on midagi, mida peaks olema võimalik igal inimesel oma kodus teha. Seetõttu kõik eksperimendid viin läbi kodus keskkonnas, koduste võimalustega.

TEOORIA

Hakkasin uurima, mis võib tekitada tugevama suhte kasutaja ja objekti vahel. Alustasin kirjandusest ning leidsin paar huvitavat teost millele toetuda. Peamiselt toetusin Jonathan Chapmani raamatule Emotionally Durable Design. Mu eesmärk oli leida viise, kuidas pikendada kasutaja ja toote vahelist suhet. Lisaks uurisin kasutaja-toote vahelise suhte teemat lähemalt veel ka raamatust The Meaning of Things (Csikszentmihalyi M., Halton E. R.).

Viimase 50 aasta jooksul on rahvastiku populatsioon kasvanud 50%, kuid ressursside kasutus on suurenenud 1000% (Imberger, 2003). Siit näeme, et tarbimine ja populatsioon ei tõuse paralleelselt. Seda põhjustab praegune disainitava ning tarbimiskultuur, kus suures pildis ei mõelda jätkusuutlikule lähenemisele. Populatsiooni kasvu ei saa pidada ainsaks süüdlaseks, kui rääkida ressursside hääbumisest (Chapman, 2015). Sellest faktist tulenevalt hakkasin mõtlema, et olemasolevat peab hoidma. Äkki ei olegi vaja uut osta. On ilmselge, et töökorras/ viisakas ese ei tekita väga palju probleeme. Seetõttu otsustasin uurida kirjandust mis kirjeldab inimeste ja objektide vahelist emotsionaalset aspekti. Millised on tegurid, mis loovad kasutaja ja eseme vahelise sideme?

Theodor Lipps kirjeldas kuidas kunstitöö arvamus oleneb sellest kui edukalt suudab vaatleja ennast töösse projitseerida (Lipps, 1912). Me hoiame objekte mis reflekteerivad meie praegust soovitud identiteeti, ning viskame ära need, mis seda ei tee. Objekt ja kasutaja peavad eksisteerima samal sagedusel. Eseme visuaalne identiteet ja funktsioon peab kattuma kasutaja väärtustega. Pole mõtet disainida vastupidavaid tooteid kui kasutajad ei soovi neid pikaajaliselt kasutada (Chapman, 2015).

Theodor Lippsi mõtisklusi toetab ka Freudi ego teooria. Ego loob valeliku fassaadi täiuslikust sinust. Ego peidab inimese puudusi ning sisemise koosluse puudumist. Selle puuduse täitmiseks, tihti ostetakse luksuslikke esemeid nagu Gucci kotid või uhked Apple'i läpakad. Materialistlikus ühiskonnas me kasutame esemeid, et täiustada

oma ego ehk pilti, mida me maailmale endast näitame (Emotionally durable design, ch 2). Olgu ese Gucci või IKEA, kui fassaad pole enam kasutajale sobiv, kaotab ese ka oma emotsionaalse väärtuse. Esemed meie ümber peaksid toetama meie ego.

Tihtilugu toote pakutud omadused/sõnumid ei arene inimesega koos, siin on koht kus saan sekkuda luues uue, mulle sobiliku fassaadi. Ostes toote, võtan endale ka kohustuse selle eest hoolitseda.

Teemaga haakub ka psühholoogia mõiste *sunk cost fallacy* ehk pöördumatute kulude pettekujutelm Lihtsustatuna on idee selles, et kui inimene panustab millessegi ressursse (aeg, vaev, raha), siis on suur võimalus, et protsess viiakse lõpuni. Näiteks kui olen ostnud uue albumi, mis juhtumisi ei ole ikkagi minu maitsele, siis kuulan selle ikkagi lõpuni, sest olen kulutanud sellele raha ja aega. Sarnaselt eelnevale näitele on ka parandamine panustamine. Usun, et oma kätega lähenemine võib tugevdada inimese ja objekti vahelist sidet. Üks tuntud näide sideme loomisest on pärit Apple'i kauplustest. Neis on arvutite ekraanid pandud 76 kraadise nurga alla, mis on piisavalt ebamugav, et kasutaja tahaks seda mugavamaks sättida. Sel hetkel kui poodleja puudutab ekraani, tunnetab ta kvaliteetset konstruktsiooni, mis loob tugevama emotsionaalse sideme tootega.

Kuhu ma eelnevaga tahtsin jõuda, on see, et emotsionaalse seose loomisele aitab kaasa füüsiline investeering. Füüsilise investeeringu all mõtlen näiteks diivanil lamamist, toolil istumist, riuli kasutamist jne. Kõik need tegevused viivad kasutaja objektiga rohkem sina peale. Siinkohal tuleb sisse ka taaslustamise idee. Taaselustamine minu jaoks pole lihtsalt parandamine. Taaselustamine, lisaks parandamisele, kaasab endaga ka fassaadi värskendamist ning eseme kasutajakesksemaks muutmist. Läbi taaslustamise sulandub kokku füüsiline ja emotsionaalne pool, kaks vajalikku aspekti, et tugevdada emotsionaalset sitkust (emotional durability). Emotsionaalse sitkuse all pean silmas omadust, kus kasutaja ei väsi esemest emotsionaalselt, seda väsimust võivad põhjustada nii füüsilised omadused, kui ka sentimentaalsed. Aeg, vaev ja raha, mis kuluvad paranduse peale, ning uue värskete esteetika loomeprotsess, võivad olla kasulikud hoidmaks pikaajalist suhet kasutaja ja objekti vahel. Kodudes on inimestel kõige tugevam side mööbliga (Csikszentmihalyi, 1981; 58). Tugev side mööbliga on esmane samm sümbioosi saavutamiseks.

Tihti kaotavad vanad kaubad väärtuse, sest tootjad proovivad võimalikult kiiresti uue mudeli turule saada. Toote vananemine on ka tarbijapoolne probleem, mille põhjuseks on inimese janu uute, värske kogemuste järele. Kasvame välja esemetest, mis olid kunagi suurepärased, saame uusi lähedaid kogemusi, ja nendega kohanedes ootused aina kasvavad. Meie kannatamatus takistab pikaajalist eseme kasutust. Kiindumus väheneb kiirelt ja empaatia kaob. Seega meie esialgne ülistus muutub ajaga rahulolematuseks (Chapman, J., Emotionally Durable Design, 2015). Kiire toodete areng on omane tehnoloogia valdkonnas. Võimalik, et selliste tarbeesemete puhul nagu tool, ei teki rahulolematust nii kiiresti, kuid sellegipoolest on tähtis, et kodused esemed areneksid meiega koos.

METOODIKA

Joonis 1 kirjeldab lõputöö protsessi. Töö jaguneb kolmeks osaks: FAAS 1, FAAS 2, FILM.

Teemaga kurssi viimiseks alustasin esimest faasi sekundaarse uurimusega. Peamiseks ressursiks kasutasin J. Chapmani raamatut “Emotionally Durable Design”. Eesmärgiks oli leida teooria, mis aitab lahendada uurimisküsimust: kuidas luua tugevam sümbioos kasutaja ja objekti vahel? Uurisin erinevaid faktoreid, mis panevad inimesi esemestest hoolima.

Kuna projekt on väga personaalne, pidasin autoetnograafilist ning tegevusuuringut sobivaiks. Pärast kirjandusega tutvumist hakkasin enda ümbrust vaatlema/ jäädvustama. Siit algaski autoetnograafiline uuring. Täpsemalt uurisin ja analüüsisin ennast, kodukeskkonda, esemeid. Autoetnograafia on rohkem kui endast jutustamine, see võimaldab loole lisada ka analüütilise ja tõlgendava olemuse (Chang, 2016, Chapter 3 Autoethnography section). Autoetnograafiline lähenemine võimaldas mul paremini edasi anda enda kogemusi, mõtteid ja leide ning jäädvustada need päevikusse. Päevikut kasutasin, et analüüsida lähemalt ennast ümbritsevaid esemeid ning enda suhtumist nendesse. Lõputöö ajal läbisin ka praktika, et paremini sukelduda parandusmaailma. Läbi praktika sain lähemalt tuttavaks mööbli valmistamisega ning mööbli parandamisega, mis oli mulle veel olulisem. Neid uusi oskusi/tehnikaid kasutan ka kontoritooli parandamiseks.

Autoetnograafilise analüüsi käigus otsisin erinevaid seoseid enda ja eseme vahel. Spetsiifilisemalt analüüsisin oma katkist kontoritooli. Plaani kohaselt hakkasin seda sama tooli ka järgmises faasis taaslustama.

Otsustasin vältida klassikalisi disainimeetodeid nagu intervjuude ja isikute loomine. Põhjuseks see, et tahtsin keskenduda just iseenda kogemustele, mitte üldistatud ebamäärasele inimesele. Kuna keegi teine ei oska rääkida minu kogemustest minu esemetega, siis tundus personaalne lähenemine sobilik.

Ka teises faasis tuleb autoetnograafia mängu, kuid sellele lisandub tegevusuuring. Tegevusuuringu protsessis läbib disainer tsüklit (vaatlemine, reflekteerimine, planneerimine, tegutsemine), kuid alustades uut tsüklit saab protsessi sisse tuua muudatusi (Crouch and Pearce, 2013, What is action research? section). Võtsin lõpuks ohjad enda kätte ja hakkasin taaslustama oma kontoritooli. Läbi tegevusuuringu otsisin parandamiseks võimalusi koduses keskkonnas. Siinkohal pakkus huvi just küsimus “Mida on võimalik kodus korda saata ja mida mitte?”. Lisaks keskendusin ka siin nn sümbioosi loomisele. Pärast taaslustamist analüüsisin protsessi ja tulemust.

Paralleelselt teise faasiga valmis ka lühifilm, mis toetab narratiivselt lõputööd. Filmi eesmärk oli detailsemalt näidata koduse taaslustamise protsessi ning samaaegselt rääkida minu seosest tooliga. Filmi sekundaarne eesmärk oli üleskutse. Näidates kogu teekonda parandatud toolini, võib see olla innustuseks teistele.

FAAS 1 - Uurimine ja analüüs

Kuidas luua tugevam sümbioos kasutaja ja objekti vahel?

Päeviku vormis ümbritseva analüüsimine: mina, kodu, esemed

Toetava teooria otsimine ning tarbimine

FILM

FAAS 2 - Taaselustamine

Narratiivi toetav lühifilm: protsess, kontekst, üleskutse

Füüsiline eeltöö: materjalide kogumine, tööriistade kogumine, tööpindade ettevalmistus

Kontoritooli taaselustamine

Taaselustamise järelused: mina, kodu, esemed

Joonis 1

Pilt 1:
Noor meister
Foto: koduarhiiv

Pilt 3:
Ratta restaureerimine
Foto: koduarhiiv

Pilt 2:
Moeshow
Foto: Tallinna Ühisgümnaasiumi fotoarhiiv

FAAS 1

Mina

Siin peatükis sukeldume minu minevikku ja olevikku. Läbi eneserefleksiooni ja päeviku sissekannete olen määratlenud enda suhte erinevate artefaktidega (mööbel, nipsasjad jms). Lisaks räägin enda oskustest ja kogemustest. See on vajalik, et aru saada, mida ma tegelikult esemetest tahan, ning mida suudan saavutada.

Enne esemesse vaatamist, pean vaatama endasse. Kuna jutt käib esemetest, mis on olnud minu elu osa, räägin ka natuke endast. Usun, et olen keskmisest inimesesest kogenum, kui rääkida parandamisest/meisterdamisest, kuid mitte ka ekspert. Juba lapsena meisterdasin igasuguseid esemeid ja kasutasin paljusid tööriistu. Kuidagi juhtus, et kasvasin üles inimeste keskel, kes proovisid kõike ise valmis teha. Mäletan, et kui sain umbes viie aastaseks, kingiti mulle sünnipäevaks väike tööpink koos lihtsate käsitööriistadega. Tööpingi abil meisterdasin puuhalgudest erinevaid mänguasju ja tarbeesemeid. Võimalik, et sealt saigi selle lõputöö seeme külvatud. Tähtsat rolli mängis kindlasti mu vanaisa, kellega koos meisterdasime töökojas erinevaid lollusi. Ta õpetas mulle kuidas erinevaid materjale käsitleda ning kuidas neid siduda. Lisaks olid paljud peretuttavad sellised klassikalised meistrimehed. Lapsepõlves nägin kuidas nad ehtasid maju, mööblit, esemeid ja kõike muud toredat. Hiljem pakkusin neile ise ka abikätt. Tänu lapsepõlve keskkonnale on kinnistunud mu peas mõtteviis, et kõike saab ise teha. Olgu see isetegemine siis parandamine, ehitamine, meisterdamine või taaselustamine.

Kuna olin väga suur meisterdamise fänn, käisin ka erinevates huviringides. Näiteks käisin lennumudelismi ja puutöö huviringides ja õppisin jällegi kasutama erinevaid materjale, tööriistu ja tehnikaid. Peamiselt tegelesin siiski puiduga, kuid gümnaasiumi ajal tekkis mul suur huvi moe vastu. Seetõttu osalesin ka kooli poolt korraldatud moeshowdel. Kolleksioon oli loodud lõbu pärast, aga protsessi käigus õppisin kasutama õmblusmasinat. Õmblusmasin oli ema vana Singer (see mida peab pedaaliga vântama). Singer küll väga hästi ei töötanud, tekkis palju tõrkeid, kuid ajas asja ära.

Üks hetk tekkis mul vajadus jälle midagi meisterdada. Leidsin osta.ee lehelt ühe roostes aga vahva rattaraami. Otsustasin, et taastan selle vana ja kulunud raami. Lihvisin maha rooste, katsin pinna värviga, otsisin vanarauast varujuppe. Lõpuks sain valmis ühe lõbusa linnaratta millega olen käinud isegi rattamatkadel. Mõistsin, et päris hea tunne on sõita rattaga, mille olen ise korda teinud. Ratas tuli täpselt selline nagu tahtsin ja restaureerimine oli väga edukas. Jällegi tuleb sisse vanale uue elu andmine mis haakub ka lõputöö teemaga.

Nii, palju lapsepõlve ja muud toredat. Nüüd jõudsin Eesti Kunstiakadeemiasse. Varasemad huvid suunasid mind tööstusdisaini erialale. Ime missugune, EKAs on uhked töökojad. Läbi õppekava sain tuttavaks lisaks varasematele teadmistele ka keraamika, metalli, klaasi, plastiku, kivi, bioplasti ja muusuguste lahedate materjalidega. Teadmised ja kogemused kogunesid nagu poleks homset. Tagasivaadates ma EKAs eriti ei parandanud, kuid õppisin parandamisele kaasa aitavaid oskusi ja sain nendega enesekindlust juurde. Eriala andis ka algelised 3D-maailma teadmised. Mudeldamised, 3D-printimised, laserdamised, freesimised, olid vägevad lisandused teadmiste repertuaari. 3D-printime meeldis mulle eriti, soetasin isegi taskukohase 3D-printeri koduseks kasutamiseks.

Nüüd oleme jõudnud lähiminevikku, alustasin lõputööd. Oi kui raske oli teemat valida. Ähkisin ja puhkisin, kuid ühtki haaravat teemat ei leidnud. Selle suure mõttetöö käigus panin tähele, et mu kontoritool on otsi andmas. Lõputöö kirjutamise asemel hakkasin suure entusiasmiga tooli parandama. Mingi hetk tekkis liiga palju detaile ja sõlmi mida peaks lahendama. Aju kärssas kokku, motivatsioon kadus ja teadmised jäid kuidagi puudulikuks. Protsess jäi seisma, jupid läksid kappi. Mõtlesin, et kunagi võtan töö uuesti kätte, kuid tol hetkel olin alla andnud.

Asenduseks pätsasin venna tooli, mis oli tehniliselt samasugune, ainult natuke kitsam ja teist värvi. Venna tooliga oli muidugi sama nigel olukord, kuid mõtted olid mujal ja sellega ei jõudnud tegeleda. Lõpuks tuli idee, et parandada tükkidena seisev tool siiski ära, kuid teha seda lõputöö raames. Kaks kärbest ühe hoobiga.

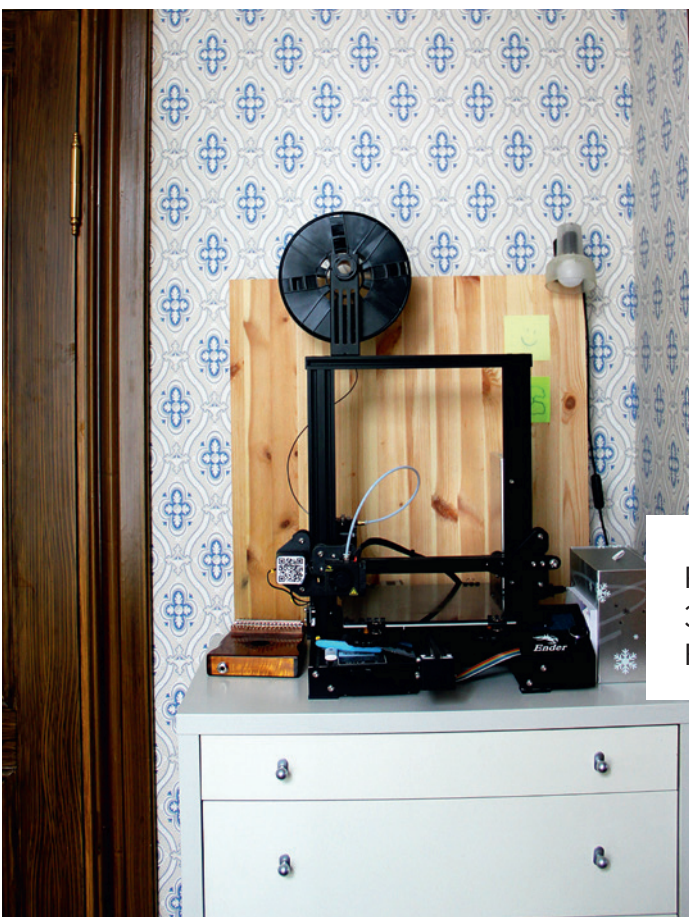
Pilt 5:
Singeri pedaalimine
Foto: koduarhiiv

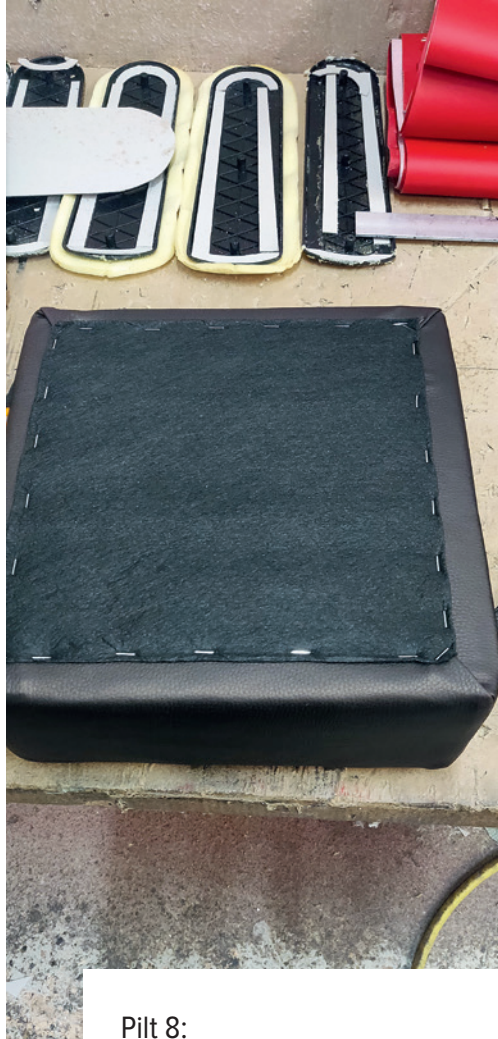
Pilt 4:
Vinge Singer
Foto: autor

Pilt 6:
Vennalt pätsatud tool
Foto: autor

Pilt 7:
3d-printer Ender-3
Foto: autor

Pilt 8:
Praktika tegemised
Foto: autor

Nüüd tekkis uus probleem. Lõpetamiseks pean ära tegema ka praktika. Kuna kontoritool on pehme siis otsustasin teha praktika pehme mööbli tootja juures. Praktikal olin ettevõttes Ra Sun OÜ, kus tehakse tellimus- ja ka parandustöid. Minu esimene ülesanne oligi baaripukkide parandamine. Õppisin kuidas vatti saanud porolooni elustada ning auklikke toolikatteid vahetada. Sain teada, milliseid tööriistu ja tehnikaid kasutavad professionaalid. Siinkohal oli huvitav mõelda, kuidas kodus keskkonnas spetsiaalseid masinaid asendada. Õppisin, et selles valdkonnas on klambri- ja liimpüstolid äärmiselt tähtsad. Klambrid on head, sest neid saab välja tõmmata, muutes parandamise lihtsamaks. Enne praktikale minekut olin skeptiline liimi suhtes. Mulle oli alati jäänud mulje, et liim on keskkonnale jube halb materjal, mis tekitab toormaterjalidest eraldamatud komposiidid, kuid õppisin, et tegelikult liimi saab üsna lihtsasti eemalda.

Pilt 9:
Praktikal kasutatud klambripüstol
Foto: autor

Pilt 10:
Praktikal kasutatud liimpüstol
Foto: autor

Pilt 11:
Praktika tegemised
Foto: autor

Ümberringi vaadates näen erinevaid objekte.

Segunenud on natuke uut ja natuke vana. Leidub masstoodangut, kuid ka küsitööd.

Osad objektid on juba lagunemas ka, kuid ometi püsivad need veel siin.

Osad objektid on mitu aastat tolmu kogunud, kuid ka need on oma kohta säilitanud.

Ei saa muidugi väita, et kõik mis seisab, jääbki seisma.....

Minevik peidab oma kardinade taha mitmeid ununenud artefakte

07.11.22

Eneseanalüüs läbi päeviku

Proovides analüüsida erinevaid artefakte kodus, leidsin puudusi endas. Varem mainisin kontoritooli, mis unarusse jäänud. Kui mul oleks olnud natuke rohkem pealehakkamist ja vähem laiskust, oleks äkki tool juba taaselustatud. Muidugi pole laiskus ainuke põhjus. Mingil määral ma lihtsalt kardan, sest puudub pädevus. Avastasin, et parandamiseks on tihti vaja spetsiaalseid tööriistu/teadmisi, mida mul paraku ei ole. Leidsin ka et mu enda harjumused on üheks põhjuseks, miks mingid esemed kuluvad kiiremini. Nimelt, mulle väga meeldvad ebastandardised istumisasendid. Kujutan ette, et näiteks toolil pooserdamine kulutab kattedekangast palju kiiremini, kui korrektselt istumine. Samas siinkohal tekibki toote ja minu vaheline lahkeli. Toode loodi istumiseks, kuid mina soovin tooli laiemalt kasutada.

Kui ma hakkasin päevikusse enda kohta märkmeid tegema, vaatasin maailma natuke teisiti. Mulle väga meeldis romantiseerida erinevaid materiaalseid esemeid. Tihti sirvisin katalooge ja kujutasin ette, kuidas need võiksid mingisse keskkonda sobida. Samaaegselt ma kunagi ei raatsinud neid päriselt soetada. Pärast praktika läbimist ja mõtiskledes olen jõudnud järelduseni, et asjade taaselustamine on minu jaoks palju rohkem teema kui uue eseme ostmine. Mulle meeldib kasutada jääkmaterjale ja vanu lahedaid esemeid, et neile uus elu anda. Läbi protsessi ma saan artefakti siduda enda ego ja olemuse.

Olen tähele pannud, et mu esteetikameel on väga muutuv. Terve elu on nii olnud. Näiteks kui rääkida muusikast, siis kuulan iga nädal erinevat žanrit. Üks päev kuulan Bachi, aga järgmisel death metalit. Esemetega ei ole seis nii ekstreemne, kuid maitseid siiski muutuvad. Ese, mis tundus jube lahe aasta tagasi, on nüüdseks oma võlu kaotanud. Hammasrattad hakkasid pöörlema ning jõudsin järeltulele, et läbi nn taaselustamise, saan objekti mõjutada vastavalt muutunud esteetikameelele.

Kokkuvõtvalt jääb mulje, et minu armastus isetegemise vastu on juba faktor, mis loob selle soovitud sümbioosi. Selle asemel, et visata esemed ära, hoian need alles. Nüüd pean ainult ennast aktiivsemaks nügima. Lisaks on minu jaoks tähtis esteetika. Taaselustamine annab mulle võimaluse luua uus ning sobiv visuaal. Sain ka aru, et isegi kui oskusi ja teadmisi on kogunenud juba täitsa palju, pean olema paindlik. Kui mingi tehnika tundub parandamisel kasutamatu, siis peab midagi uut leiutama.

Pilt 12:
Kaspari klassikaline poos toolil
Foto: koduarhiiv

Pildid 13 ja 14:
Korteri vaateid
Fotod: autor

Kodu

Kõik taaslustamised, mida tegin, toimusid mu kodus. Seetõttu oli tähtis kaardistada kodused võimalused ja esteetiline keskkond.

Elan ühes jube lahedas korteris koos ema ja vennaga. Maja on 1899. aastal ehitatud puitmaja. Põrandad on puidust, laed on kõrged, aknad on suured. Hästi lahe visuaalselt. Ajaga on kujunenud eklektilise sisustusega *vintage* stiilis korter. Siiski, tasakaal on püsinud, ja üldine visuaal on minu arvates väga viisakas. Nooremana olin korteri esteetika suhtes natuke ükskõiksem, kuid tänapäeval see vanakooli hõng on minu jaoks päris meeldiv. Kunagi mulle kohutavalt meeldis erkoranž rallitool, mis tänaseks on kuidagi nilbeks muutunud. Siit panin kõrva taha, et kui hakkan kontoritooli taaslustama, pean arvestama keskkonnaga.

Väga tähtis oli ka kaardistada kodused võimalused. Mis on üldse kodus võimalik ja mis mitte? Päevikusse märkisin erinevaid tööriistu, mida oleks võimalik kasutada. Eelnevalt mainisin, et peretuttavate seas on üsna mitu meistrimeest – ka meile on see meisterlik nakkus külge jäänud, mistõttu on meil üsna palju tööriistu. Käsitööriistad nagu saed, haamid, peitlid, hõõvliid jms on kõik kuidagi koju sattunud. Olemas on ka ketas- ja tikksaag, juhuks, kui vaja midagi lõigata. Lisaks kogub toanurgas tolmu vana Singeri õmblusmasin. Muidugi ei saa unustada ka akutrelli. Tööriistakastist avastasin ka klambripüstoli – see pole küll profiriist, kuid ajab asja ära. Mainisin varem 3D-printeri olemasolu, ka seda plaanisin kasutada. Ühesõnaga lihtsad tööriistad olid olemas. Kodune esemete parandamine ei tohiks eeldada tööstusliku saekaatri olemasolu.

Korterielanikud on kõik üht- või teistmoodi kunstilise taustaga. Seetõttu on kogunenud erinevatest loominguulistest projektidest pärit jääkmaterjale. Kappidesse on peidetud erinevaid kangaid, puidujääke, pappi jne. Soovisin midagi nendest materjalidest ära kasutada tooli taaselustamise protsessis.

Hetkel kui hakkasin päevikusse kodukeskkonna analüüsi kribama, olime pooleli suurema renoveerimisega. Sellel hetkel oli ruumi vähe ja kaos suur. Nüüdseks on protsessid lõpule jõudnud, kuid ruumi on ikka vähe. Visuaalselt korteri pilt pärast renoveerimist liialt ei muutunud, kuid protsess tekitas vajaduse esteetiliselt sobivamateks mööbliesemeteks. Kui algas koroonapandeemia, pidin näiteks koolitöid vannitoa põrandal tegema. Tööpindu on kodus mitmeid, kuid seekord valisin kasutamiseks köögilaua. Süüa on õnneks võimalik ka mujal ja ehk ei tekitanud teistele pereliikmetele liialt peavalu.

Koduse konteksti kokkuvõtteks tuvastasin, et tööriistu tegelikult on. Pind on küll piiratud aga parem kui mitte midagi. Sain aru, et disainides uut visuaali esemele, peaksin silmas pidama ka korteri esteetikat. Kui objekt sobib keskkonda, on müra vähem. Usun, et sidus visuaal suurendab minu ja objekti vahelist sümbioosi.

Pilt 15:
Kollaaž tööriistadest ja
korteri vaadetest
Fotod: autor

Artefakt 2

Riidekapp

See riidekapp on olnud minuga suurema osa mu elust. Umbes 70 aastat vana funk-stiilis riidekapp on edukalt pakkunud oomaja riietele ja muule kolale.

Nagu kontoritooliga, olen ka riidekapis kunagi maganud. Nooremas eas sai kapis erinevaid mängu mängida. Mõnikord kujutasime ette, et kapp on kosmoslaev, teinekord loss.

Tänapäeval on kapp vaid riideid hoidnud, kuid mälestused siiski püsivad.

Kapp on suur ja raske aga kannab endaga omapärast vintage hõngu.

Sellejärele, renoveeringute käigus on tekkinud idee, vahetada kapp millegi uue vastu.

Artefakt 2

Siinpool on objekt täiesti töökorras.

Miks ma tahan kappi välja vahetada, kuid mitte lagunenu tööli?

- Esteetika. Riidekapp omab lähedat iidset auras. Sellejärele, aura on natuke liiga omapärane ning ei haaku keskkonnaga.

Need tugevad iseloomu jooned muudavad kapi renoveerimise raskeks. Natuke oleks ka isahju sellist iidset objekti rikkuda.

- Vorm. Kapi üüratud moodid võtavad enda alla suure osa kogu pindalast. Ka kapi ukseid vajavad avanemiseks palju ruumi. Siin kontekstis on ruum limiteeritud ressurss ja riidekapp varastab seda liigselt.

- Muutumatus. Võimalik, et see muutumatu objekt on stiiliseks muutunud. Tahaks midagi värske ja üllatavat.

Pildid 16 ja 17:
Kapp
Foto: autor

Esemed

Suur osa päevikust oli mind ümbritsevate esemete analüüs. Huvi pakkus, mis on mulle esemete juures emotsionaalselt tähtis. Lisaks uurisin ka konstruktsiooni.

Kapp

See riidekapp on olnud minuga suurema osa mu elust. Umbes 70 aastat vana funk-stiilis riidekapp on edukalt pakkunud varjupaika riidele ja muule kolale. Lastena mängisime kapis erinevaid mängu. Mõnikord kujutasime semudega ette, kapp on kosmoselaev, teinekord loss.

Tänaseks päevaks on kapp vaid esemeid hoiustanud, kuid mälestused siiski püsivad. Kapp on suur ja raske aga kannab endaga omapärast *vintage* hõngu.

Sellegipoolest on renoveringute käigus tekkinud idee kapp millegi uuema vastu vahetada, kuigi see on täiesti töökorras. Miks ma tahan siis kappi välja vahetada?

Lõpuks pidi kapp siiski minema. Selgus, et asendust polnudki vaja, riided sai lihtsalt mujale paigutada. Kapp läheb maale kuhu sobib see *vintage* hõng veelgi enam.

Artefakt 2

Kapi on ka palju omadusi mistõttu seda pole veel välja vahetatud.

- Vastupidavus. Kapp ei nõua palju hooldust. Muidugi tekib kriimustusi aja üldpilt on täitsa korras.
- Vorm. Vorm on samaaegselt positiivne ja negatiivne. Üks välja vahetamise põhjused oli kapi üüratu suurus. Probleem on see, et suur kapp on väga tüütu välja vahetada. Protsess vajab palju aega ja musklit.
- Funktsionaalsus. Kapi eesmärk on hoida riideid ja sellega on kapp edukalt hakkama saanud.

Artefakt 3

Kolasahitel

Usun, et paljudel on kodus mingi vorm kolasahtilist.

Koht kuhu saab visata kõik, mis mujale ei sobi. Tihti on seal esemed mis omavad mingit emotsionaalset väärtust või ootamatut funktsiooni. Selles peatükis tahangi täpselt erinevaid esemeid ~~ning põhjused~~ analüüsida, spetsiifiliselt põhjuseid nende alleri hoidmiseks.

Artefakt 2

Update

Kappi enam pole!

Asenduseks on praegu pappkastid.

Olles olukorraga nüüd natuke harjunud, tuleb tõdeda, et ruum on avaram ja vähem lämmatav.

Tugantjärgi mõeldes, oligi probleem kapi

"staatilisuses". Kapi valik ei olnud ~~tehtud~~ arvestanud konteksti ning fakt, et see oli nii muutumatu, tekitas raske olukorra.

Järgmise kapi loomises proovin konteksti rohkem analüüsida.

Seniks aga toob vaba ruum palju rõõmu ja rahu.

Artefakt 3

- Grupp 1: Elektroonika pakendid.

Leidsin erinevaid pakendeid, peamiselt elektroonika.

Karpides hoian tihti lisavidinaid ja õpetusi.

Osadel toodetel on ka garantii ning sellega kaasnevad paberid.

Mõeldes järele, neid pakikesi vist ei peaks alles hoidma.

Peamine põhjus nende hoidmiseks on see

"what if?" küsimus. Tunne, et midagi võib

kuhugi vaja minna on tugev. Siin kohal tuleb

analüüsida kas objekti tegelikult vajatakse.

* Veel analüüsis esemeks siia gruppi ka teisi esemeid, mis täidavad sama eesmärki.

Nt: Ebamäärased ravimid, vanad ja augulised rahakotid, katkised kellad, kaardipakid puuduvate kaartidega jne

- Grupp 2: Kingid ja vidinad

Teine kategooria sisaldab erinevaid sümboliseid vidinaid. Sahtlist leidsin näiteks pisikese šampuse pudeli (tühja). Pudeli on kaetud erinevate kleepsudega. Eelnevalt mainitud pudeli kinkis mulle kunagi üks hea sõber. See ese on nostalgiline ja toob rõõmu.

Leidub ka teisi kingitud esemeid. Nendega kaib kaasas tugev emotsionaalne side. Isegi kui ei käiks oleks ära viskamise ju ebausukas.

Artefakt 3

-Grupp 2: Kingid ja vidinad

Kõik esemed ei ole ka kingid, mõned on lihtsalt tähtsad. Näiteks suveniirid pereisilt, seigelder loitud valgumihklid, päevi näinud parmupillid, saavutustega seonduvad esemed jne.

Nende mõlema puhul on tugev emotsionaalne side, kuid väike funktsionaalsus.

Grupp 1 ja Grupp 2

Sellise kola puhul lööb välja 2 omadust

-emotsionaalsus

- a) veedetud aeg (sunk cost fallacy)
- b) mälestus/nostalgia

- what-if? funktsionaalsus

- a) esemed mis võivad tulevikus funktsiooni pakkuda.
- b) esemed mille funktsioon on raskendatud, kuid omavad potentsiaali

Jullad

Jullade all mõtlen esemeid mis satuvad kolasahtlisse. Sealt võib leida erinevaid suvalisi jubinaid, mida kuhugi mujale ei oska panna.

Usun, et paljudel on kodus mingit laadi kolasahtlel. Koht kuhu saab visata kõik, mis mujale ei sobi. Tihti on seal esemed, mis omavad mingit emotsionaalset väärtust või ootamatut funktsiooni. Siin tahangi täpsemalt erinevaid jullasid analüüsida, spetsiifiliselt põhjuseid nende alleshoidmiseks.

See on näide pöördumatute kulude pettekujutelmast ehk *sunk cost fallacy*'st. Mida rohkem aega, raha, vaeva me millegisse panustame, seda suurem tõenäosus, et ei lõpeta eesmärgiga tegelemist (isegi kui kulud muutuvad kasudest suuremaks). Lisaks, nostalgia mängib suur rolli. Head mälestused võivad eseme muuta palju väärtuslikumaks. Panin ka tähele, et paljud esemed mida hoian alles omavad "what-if" potentsiaali ehk tunne, et neid võib kunagi vaja minna.

Artefakt 1

Kontoritool

Umbes pool aastat tagasi märkas, et kontoritool on lagunemas. See oli probleem, sest sellel teen ju tööd.

Tooli käetoed nägid näritud välja ning valenahast kate pudenes, kattes põranda peenehelbeliste massiga.

Seetõttu otsustasin tooli natuke värskendada.

Kahjuks lõpuni sellega ei jõudnud.

Palja poroloonpinnaga tüki, metallist mehhanismid, näritud käetoed, kate pinnalaotus, istuvad kurvalt lava all, silma eest ära

Ometi pole veel tooli (või selle jäänuseid) ära visanud. Poroloon oli heas korras ning mehhanismid töökorras.

~~.....~~ Tunneksin süümeikaid kui peaksin "töökorras" tooli ära viskama. See tool on juba gümnaasiumi ajast tuge pakkunud ja pikematel õpisesioonidel isegi voodi eest olnud. Võõrad kontoritoolid ei paku seda sama meelerahu.

Artefakt 1

Uue tooli ostmise ei tundv ka õigustatud, kuid mis mind siis takistas/takistas?

Probleemid tooliga:

- Ebakvaliteetsed materjalid. Kui kvaliteet oleks kindel, siis sellist probleemi ei tekiks.
- Varuosade puudumine. Tootja ei paku võimalust tellida varuosi. Ka mitteametlikud ettevõtted ei paku sellist teenust.
- Nibbed alternatiivlahendused. On võimalik tellida venivaid toolikatteid mis peidavad kulumisjäljed. Kahjuks see toode nägi välja nagu mõrg sokk ning ei olnud väga atraktiivne.
- Informatsiooni puudus. Ei leidnud õpetusi, jooniseid, mudeleid, lõikeid, vajalikku tehnikat jne.
- Kaeruline konstruktsioon. Katte eraldamiseks peab põhimõtteliselt terve tooli lahti võtma. Katte vahetamine vajab spetsiaalset varustust, mida tavainimene ei oma.
- Surnud trend. Isegi kui tool poleks lagunenu, oleks tooli esteetika peavalu tekitanud. Erika, silmapaistvat tooli on raske sobitada kureeritud sisustusega.

Tool

Nüüd lähemalt esemest, mille ümber lõputöö keerleb, kontoritool. Sedasama kurikuulsat tooli sai varem ka mainitud.

Tunnen, et inimese ja sisustuse vahel peaks tekkima sümbioos. Sarnast suhet võib kohata näiteks toataimede ja inimeste vahel. Taimede kastmine võimaldab taimel toota hapnikku ja see lubab inimesel hingata. Sellist koostööd saaks ka luua elanike ja sisustuselementide vahel. Kasutaja hoiab objekti elus ning objekt hoiab kasutajat elus. Need erinevad elemendid annavad oma panuse, et omanikku kuidagi toetada. Kui kasutajal ei oleks vaja istuda, siis ta ei omaks ka tooli. Järelikult on põhjus olemas, miks mingeid asju omada. Jällegi, et kasutaja saaks tooli kasutada, peab tool olema funktsionaalne. Selle funktsionaalsuse hoidmiseks tuleb kasutajal tooli eest hoolitseda, ehk tekibki sümbioos. Sarnane eseme-kasutaja vaheline koostöö peaks tekkima ka emotsionaalselt. Kui tool pakub visuaalesteetilist panust, siis see annab

Artefakt 1

Ometi on tool veel tükidena alles. Miks?

- Tugev ning vastupidav baasstruktuur.
- Funktsioonid. Toolil saab liigutada seljatuge (90° - 180°), reguleerida kõrgust, kiikuda, ratastel ringi kihutada.
- Harjumused. Pärast pikemat õpingut tahan tihti natuke puhata, selleks sain tooli seljatoe alla lasta ning lamada. Ma olen ka üks nendest inimestest, kellele meeldib imelikult istuda Tooli suurt istepinda võimaldas kõikvõimalikke imepööse välja võluda. Need on mõned harjumused, mida paljud teised toolid ei võimalda.
- See ei olnud just maailma kõige odavam tool. See tõttu kuidagi kriibib see ära viskamise idee.
- Mul on veel väike lootuse^{kild} ~~osa~~, et äkki võtan kunagi selle parandamise uuesti kätte.

Artefakt 1

Muidugi kõike süüd ei saa ka Tooli kaela ajada.

Probleemid minuga:

- Laiskus. Usun, et suudan leitud vee kinnitussüsteemi, kuid see protsess muutus üle koormavaks ja ma andsin lihtsalt alla.
- Oskuste/tööriistade puudumine. Kui ma oleks natuke pädevam mööbelsepp, ehk oleks töö juba tehtud?
- Toolil pooserdamine võis toolikatet rohkem reitsida, kui tootjad olid arvestanud.

emotsionaalse toe kasutajale. Selle imidži hoidmiseks peaks kasutaja tänutäheks esemelt tolmu pühkima, vajadusel puhastama ja muul moel hooldama.

Eelneva mõtiskluse ajal hakkasin rohkem tähelepanu pöörama isiklike sisustuselementide hoidmisele. Juba pikemat aega on mul üks lagunenu tool. Märkasin, et toolikate ja käepidemed on praktiliselt läbi näritud ning otsustasin need ära vahetada. Alustades innukalt parandustöid, sain peagi aru, et olin liiga ambitsioonikas. Nimelt polnud tool toodetud mõttega, et keegi hakkab seda parandama. Otsisin netist varujuppe, mudeleid, lõikeid, õpetusi, alternatiive, kuid ei leidnud midagi. Jõudsingi järeldusele, et see toode oli loodud teistsuguse eesmärgiga. Toote lineaarne elutsükkel sunnib kasutajat uut tooli ostma.

Päeviku sissekanne on tehtud veidi enne kindlat otsust, et tool läheb parandamisele.

Algselt oli mul soov parandada tool lihtsalt selle pärast, et olin sellega sõbrunenud. Toolil oli palju toredaid funktsioone, mida paljud alternatiivid ei pakkunud. Olles kasutanud tooli ligi 7 aastat on see tekitanud minus kiindumuse, mis oli algselt parandamissoovi põhjuseks. Mõte, et tootja on teinud “parandamatu” toote, on aga minu arvates niivõrd vastuvõetamatu, et otsustasin seda parandandada kiusu pärast. Selle protsessi käigus saan lõhkuda lineaarse protsessi ning väänata selle ringjaks. Tahtsin ka välja selgitada, kas ette võivad tulla mingisugused limiidid – uurida, mida võimaldavad minu oskused, tööriistad, materjalid. Läbi praktilise kogemuse saab paremini tunda õppida end ümbritsevaid objekte. Edaspidi on selgem, kuidas midagi parandada või millegi eest hoolt kanda.

Olen selle tooliga üles kasvanud ja väärtustan paljusid selle omadusi. Mulle meeldib sellel lõsutada, kiikuda, pikutada. Esimeseks probleemiks on see, et tool on tükkideks. Teiseks, et tool on ebaesteetiline (minu silmis).

FAAS 1 kokkuvõte

Päeviku põhjal leidsin paar omadust, mida pean tähtsaks (vt tabel 1).

Muidugi ei saa teha sellist toodet, mida ei pea enam kunagi parandama. Peamiselt soovisin pürgida suunas, mis muudab tulevikus taaselustamise lihtsamaks. Näiteks kangaskatte kinnitussüsteem, mis võimaldaks kangast lihtsamini vahetada. Järgmiks sammuks sai mulle sobiliku visuaalidentiteeti loomine.

Pildid 18 ja 19:
 Toolidetailid
 Foto: autor

Omadused

Mida vältida enda kogemuste põhjal:

- ebakvaliteetseid materjale
- ebastandartseid materjale/osasid (kättesaamatu)
- spets tööriistad/oskused
- keeruline konstruktsioon
- trendide järgimist

- spetsiifilist välimust
- muutumatus
- rikkumatud piirid

Mida teha enda kogemuse põhjal:

- vastupidavad baasstruktuurid
- kasutajaga seonduvad funktsioonid
- rituaali võimaldav objekt
- parandatavus
- sunk cost fallacy
- unikaalsus
- emotsionaalsus
- tuleviku potentsiaal

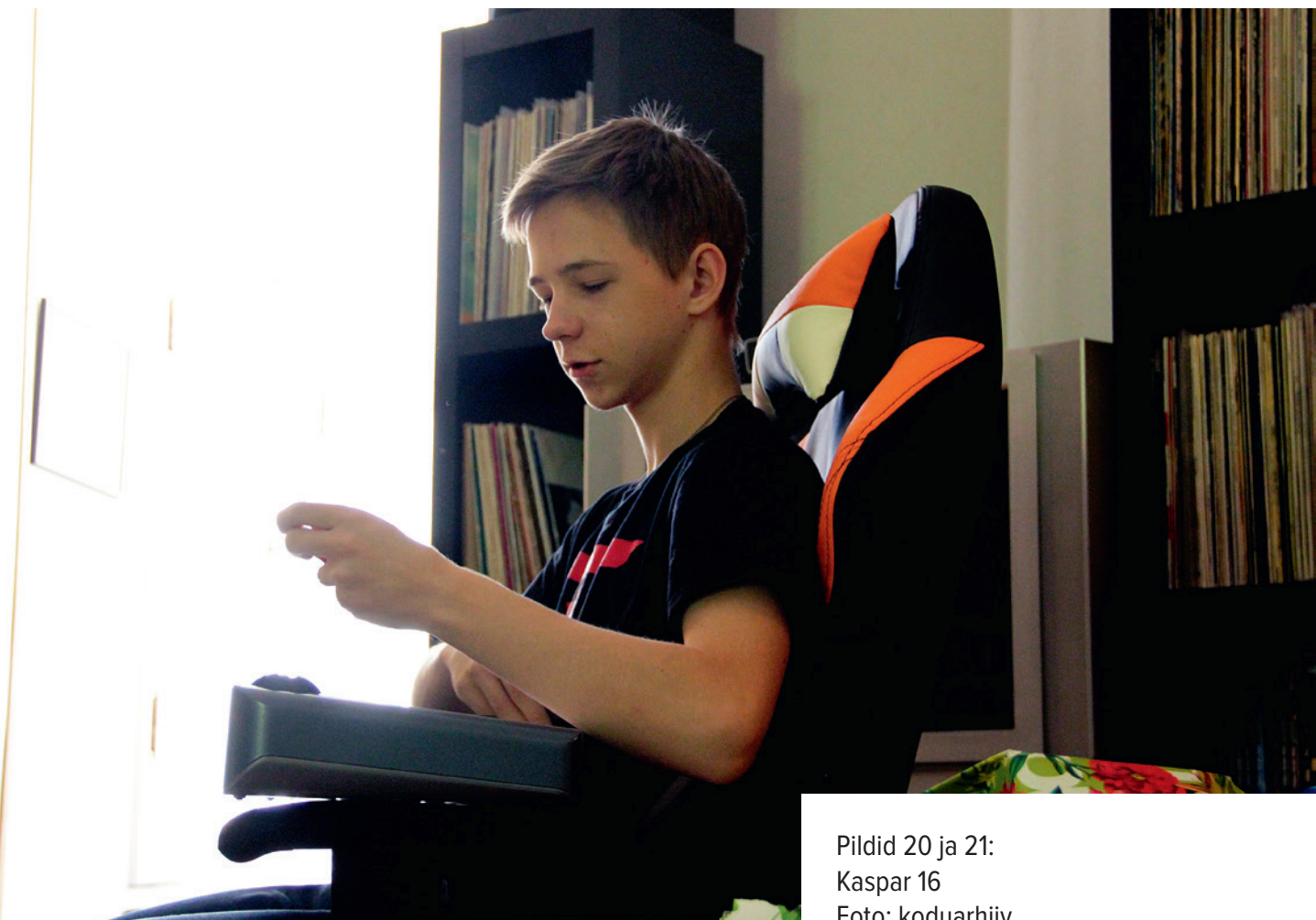
Kokkuvõtvalt peaks objekt konstruktsiooni mõttes olema:

- Kvaliteetsetest materjalidest, mis kannatavad kasutamist ja kestavad pika aja.
- Materjalid peaksid olema kergesti kättesaadavad ning töödeldavad.
- Materjalid peaksid olema seotud erivarustust vajamata (minu kontekstis sobivad käsitööriistad, lihtsad õmblused ja 3d printitud detailid)
- Objekti parandamine peaks olema lihtne, vaevatu ja lõbus.

Objekt peaks esteetiliselt olema:

- Ajatu ehk vältima trendikaid stiile.
- Sobima keskkonnaga või olema piisavalt mitmekülgne, et sobida erinevatesse keskkondadesse.
- Muudatusi lubav.

Tabel 1:
 Esemeanalüüsi kokkuvõte

Pildid 20 ja 21:
Kaspar 16
Foto: koduarhiiv

FAAS 2 ehk taaselustamine

Esteetika muutused

Tooli sain 16. sünnipäevaks. Mäletan, et kõikidel mu tollastel lemmik-youtuberitel olid rallitoolid. Hakkasingi vanematelt nuruma, et mul pole arvutitooli ja rallitool on kõige lähedam ning ergonoomilisem. Kujutan ette, et lõpuks pärast sügavat ohet nad selle ka soetasid.

Tagasi mõeldes olin väga äksi täis selle tooli tõttu. Sel ajal oli rallitool üsna uus asi (Eesti maastikul vähemalt), ühelgi mu sõpradest veel polnud sellist. Siin saab tagasi tulla varasemalt mainitud Freudi ego teooria juurde, kuidas tool täidab mu ego. Värviline ralliesteetika oli ka lahe. Üldiselt tunnen, et vanemaks saades on lemmikvärvid järjest tuhmimaks jäänud, kuid siis oli erkoranž võimas, vägev isegi.

Täna, umbes 7 aastat hiljem, olen tuure maha tõmmanud. Mulle meeldivad tagasihoidlikumad vaatepildid (illustratsioon). Valju esteetika asemel on tekkinud uued huvid. Mulle meeldivad lihtsad, aga vastupidavad konstruktsioonid (industriaalne?) ja summutatud toonid (illustratsioon). Lisaks, olen toore materjali fänn, see jätab minu jaoks autenste mulje.

Väga vinged ka ideede vastuolu. Nimelt on rallitoolil kindel imidž, värv/materjal toetab vormi. Mis juhtuks, kui tuua täiesti teise olemusega tekstuur ja olemus, samale vormile? Hakkasin mõtlema, mis oleks kiiruse vastand mööblimaailmas. Diivan, tugitool, voodi? Arvestades, et kodus on juba palju kangaga kaetud mööblit (nagu diivan ja tugitool), sobiks sarnane välimus ka kontoritoolile. Visuaalselt tahan kanda diivani aeglase välimuse, tooli kiirele baasvormile.

Kuna kogu kodus olevav pehme mööbel on kaetud kangaga, siis oleks loogiline ka kontoritooli puhul kasutada kangast. Kogemus on näidanud, et kunstnahk kulub jube kiiresti ja oleks vaja leida üks "aeglane" kangas.

Timmimist vajasid ka käetoed. Paljud kodused detailid on puidust (põrandad, ukseid, lauad, riivulid, uksepiidad jne). Tahtsin katsetada puidust käetoe voolimist. Alternatiivselt proovisin ka 3D-printeriga vorme luua. Milliseid detaile, mis tehnoloogias – neid otsuseid pidin langetama protsessi käigus.

Paika sai visuaalne suund, mõtlesin võimalikele materjalidele. Töö käigus selgus, mis suunas liikuda.

Pildid 22, 23 ja 24:
Eeltööd
Foto: koduarhiiv

Füüsiline eeltöö

Kõige tähtsam osa materjalide puhul oli kanga leidmine. Leidsin kapist paar vanemat kangatükki, mis sobiksid mõeldult. Igaks juhuks küsisin Softrendist kas neil on jääkmaterjali üle. Käisin tehases ja sain ühe suure rulli kangast! Laiem valik kangaid oli positiivne, sest isegi kui kasutada kapis leiduvat, sai sobitada erinevaid tekstuure ning toone. Muu materjaliga polnud esialgu nii kriitiline – kui midagi vaja, sai hiljem juurde otsida.

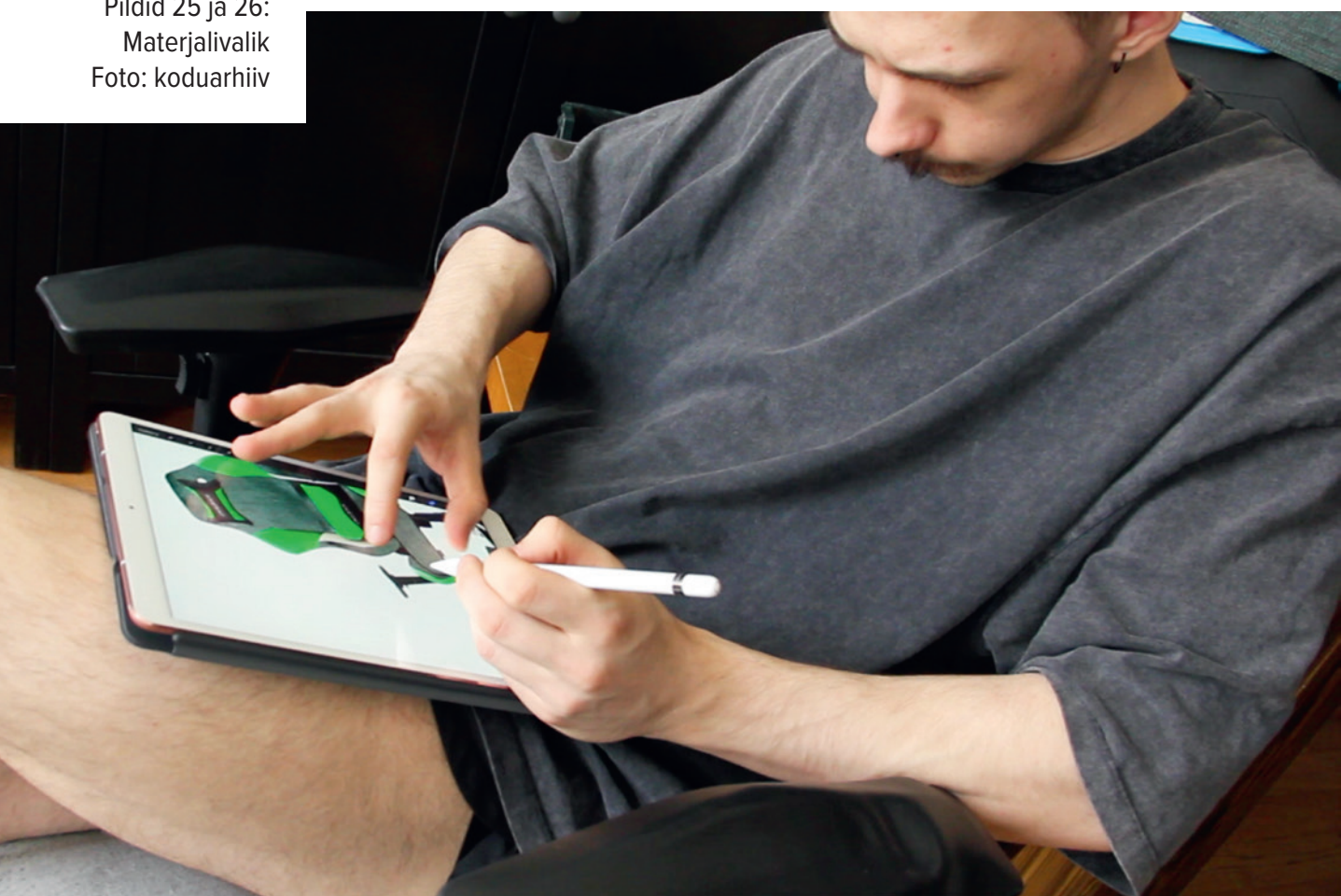
Kõik vajalikud tööriistad olid ka olemas. Klambriööja oli küll maal, aga ka selle sai linna toimetada. Leidsin veel multitööriista ka!

Tööde alustamiseks tuli pind ette valmistada. Otsustasin, et köögilaud on ideaalne koht. Tõstsin hoolikalt vaasid ja puuviljavaagnad mujale. Kooskõlastasin perega – õnneks on kõik parasjagu töökad ja köögis hängimiseks väga palju aega ei jäägi. Diil oli see, et mina teen süüa, siis teised ei pea seal kaoses orienteeruma.

Ja saingi tööle asuda!

Pildid 25 ja 26:
Materjalivalik
Foto: koduarhiiv

Taaselustamine

Samm 1

Köögilauast sai töölaud. Alustuseks tõin demonteeritud tooli tükid kööki, et neile parem pilk peale visata. Avastasin, et korrektsete lõigete saamiseks pean veel natuke õmblusconi lahti harutama. Olin küll varem tükid lahti harutanud, kuid toolil oli kasutatud ka lihtühendusõmblust (protsess, kus õmblusvarud on hiljem kanga külge õmmeldud). Korrektse lõike saamiseks pidin ka need lahti tegema. Leidsin, et küünekäärid sobivad lahti harutamiseks paremini kui kangakäärid. Suurte kääridega oli raske niidini jõuda. Tuleb tõdeda, et niidi lahti lõikamine oli kõige tüütum osa kogu protsessi juures.

Varasema kogemuse põhjal olin õppinud, et õmblusvaru ei tohi olla liiga suur. Sestap oli eesmärgiks võimalikult täpselt vanad lõiked uuele kangale üle kanda. Otsustasin kasutada Softrendist saadud kangast primaarse kangana. See kangas oli teistest tihkem ja hargnes vähem. Lisaks, kanga rohekas/sinakas toon oli piisavalt neutraalne, kuid siiski pisut särtsakas. Nööpnõelad olid suureks abiks, et kortsus tükid sirgelt kangale laotada. Kasuks tuli kindlasti suure laua olemasolu, kuid protsessi sai mugavalt ka põrandal nautida, kui laule liiga palju kola tekkinud oli. Uuele kangale markeerisin lõiked kriidiga, et hiljem saaks kangalt jooned ära puhastada. Lõikamiseks kasutasin suuremaid kangakääre. Õmbluste lihtsustamiseks tahtsin ka lihtsutada lõikeid. Kuna eesmärk oli silmatorkavat ralli esteetikat natuke vähendada, siis vähendasin toonide arvu ja lõike kompleksust. Tooli vorm mulle meeldis ja selle muutmiseks soovi ei tekkinud. Uue värviskeemi leidmiseks hakkasin digijoonistusi looma. Tegin pildi rohekast kangast ja asetasin selle joonistusele. Järgmisena tegin teistest kangastest pildi ja proovisin erinevaid sekundaarseid värvilahendusi ja asetusi. Olin küll valinud primaarse kanga, kuid ei olnud veel sekundaarses toonis kindel. Valikus oli valge, pruun, beež, lilla. Võrdlesin kangaid keskkonna ja primaarse kangaga ning lõpuks otsustasin, et sekundaarne kangas jääb pruuniks. Leidsin ka natuke tagasihoidlikuma asetuse. Nii saigi selgeks millised detailid tulevad rohelisest ja millised pruunist kangast. Lõpuks lõikasin kõik tükid välja ja organiseerisin need nelja kategooriasse: selg, alaselg, iste, istmeääred. Tükid olid nüüd valmis õmbluseks.

Pilt 27:
Esimene kangaproov
Foto: autor

Samm 2

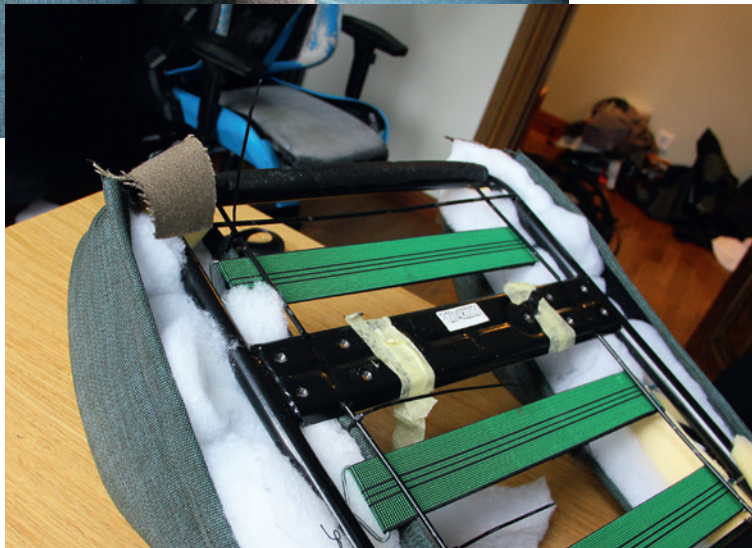
Selgus, et nii suure projekti jaoks ei ole üks köök piisav. Pidin hõlmama ka elutoa, kuhu asetasin vaibale õmblusmasina. Vaip oli siinkohal äärmiselt oluline, sest puitmaja tähendab vibratsiooniküllust. Naabrite närvide säästmiseks saigi õmblusmasin vaibale asetatud. Masin ise on enne esimest maailmasõda toodetud Singer. Vanakooli õmblusmasin töötab pedaaliga, mida õblemiseks tallata tuleb. Kui keegi soovib samaaegselt õmmelda ja säärelihased massiivseks trennida, siis vana Singer on parim valik. Olin küll masinaga varem töötanud, kuid paljud töövõtted olid meelest läinud. Palju aitas vana hea sõber Youtube, aga ka ema poolt läbi viidud kiirkoolitus.

Olingi tööks valmis, kõik oli hästi. Kuniks sain aru, et sobivat tugevat niiti ja sellega ühilduvat masinanõela meil ei leidu. Abakhani visiit oli vältimatu. Sinna jõudes küsisin töötajalt nõu ning ta soovitas teksaniiti. Poes oli alles üks rull musta teksaniiti, krabasin selle ja sobivad nõelad ning õmblemine saigi alata

Soojenduseks õmblesin kokku erinevaid kangajääge, kõik tundus okei. Hakkasin siis päriselt õmblema ja näe mis ime, enam ei tundu kõik hästi. Singeriga maadlesime konstantselt. Masin puksis ja siis ma ka puksisin. Lõpuks ikkagi hakkas töö liikuma. Õmblused ei tulnud küll ideaalsed, aga olin siiski enda üle uhke. Töö oli üldiselt üsna sujuv. Aegajalt proovisin kuidas kangas poroloonil istub ning timmisin detaile kui

Pilt 28:
Suurem kangaproov
Foto: autor

Pilt 29:
Nipukatega pingutamine
Foto: autor

Pilt 30:
Vatiini lisamine
Foto: autor

vaja. Tihti läks midagi valesti ka, siis pidi käärid uuesti välja tooma ning õmbluse lahti arutama. Korra õmblesin ka läbi sõrmeotsa, kuid õnneks mitte väga hullusti. Raskusi tekitas ka fakt, et olin vana katte juba paar aastat tagasi lahti võtnud, mistõttu ei mäletanud kuidas osa tükke kokku käisid. Uurisin vanu õmblusi ja proovisin luua peas simulatsioon, kuidas neid peaks kokku õmblema. Muidugi oli hetki kui õmblesin midagi valetpidi või lohakalt, siis pidi lihtsalt uuesti lahti harutama. Terve see protsess oli üks suur katse-eksitus meetod.

Toolil oli kasutatud ka Fibertex'i ehk nõeltöödeldud materjali. Mööblitööstuses kasutatakse Fibertex'i, et katta elemente, mida kangaga ei kataks. Tihti on need elemendid mööbli alumisel poolel mis üldiselt ei ole nähtaval. Fibertex on kasulik, sest see on mööblakangast odavam ning ei hargne. Varasemalt toolil kasutatud Fibertex oli ajaga auguliseks muutunud, raske oli sama tükki taaskasutada. Õnneks, juhuslikult oli kodus suur hulk kasutamata Fibertex kangast, mis oli kappi seisma jäänud. Fibertex sai kunagi ostetud, et kasutada moeshow jaoks, kuid seda jäi nii palju üle ja see on nüüd seisma jäänud. Saatus naeratas ning Fibertex leidis uue kasutuse. Sain õige suurusega tükid välja lõigata ning kasutada kus vaja.

Kui kangas sai ömmeldud hakkasin seda raamile sobitama. Sain aru, et varasem kunstnahk istus raamil teisiti. Nahk hoidis ennast paremini vormis mistõttu tekkis ka vähem kortsumist. Kanga raamile mitte hästi istumise üheks põhjuseks olid ka amatöörlikud õmblused. Märkasin, et isegi kangast pingutades tekkis kortse. Hakkasin uurima lahendusi kortsu probleemile. Aurutamine oli üks valik, kuid kortsud olid natuke liiga suured. Oli midagi vaja mis lükkaks kanga pingule. Meenus praktika, seal ettevõttes kasutati vatiini, et luua mööblile kohevam mulje. Uurisin kas nende töökojas on vatiinijääke tekkinud ning saingi sealt mõned tükid vatiini. Sain kahte sorti vatiini: 2cm paksus, 5cm paksus. Töökojas kasutati aerosoolliimi, ja õhukompressorit, et vatiin porolooni külge kinnitada. Õhukompressorit kodus kasutada ei saaks. Nii ma läksingi ehituspoodi, et leida alternatiiv. Leidsin aerosoolliimi purgis ja ostsin selle katsetamiseks. Jõudes tagasi köögikotta hakkasin katsetama uute vahenditega. Esmalt lõikas seljatoe- ja istmekujulised vatiini tükid (2 cm paksus). Aerosoolliimiga sai istme ja seljatoe pinna ilusti ära katta. Tundub, et liim oli piisavalt efektiivne, sest vatiin jäi kinni. Pärast seda sai kangaskatte ilusti peale tõmmata ja tulemus oli palju parem kui ootas. Kortsud kadusid ja istumine oli mugavam, ka välimus oli kohevam/pehmem. Rohkem probleeme tekkis kurvikate detailidega nagu istet ja seljatuge ümbritsevad toed. Kuna detailid olid kurvikad oli sestap ka õmblemine raskem, mistõttu tekkis mitmeid kortse. Kuna probleemi mastaap oli suurem ja vajab rohkem parandamist otsustasin siin kasutada paksemat vatiini (5cm paksus). Vatiini oli piisavalt, et lükata kortsud välja. Sellest hetkest hakkas tool juba vaikselt ilmet võtma.

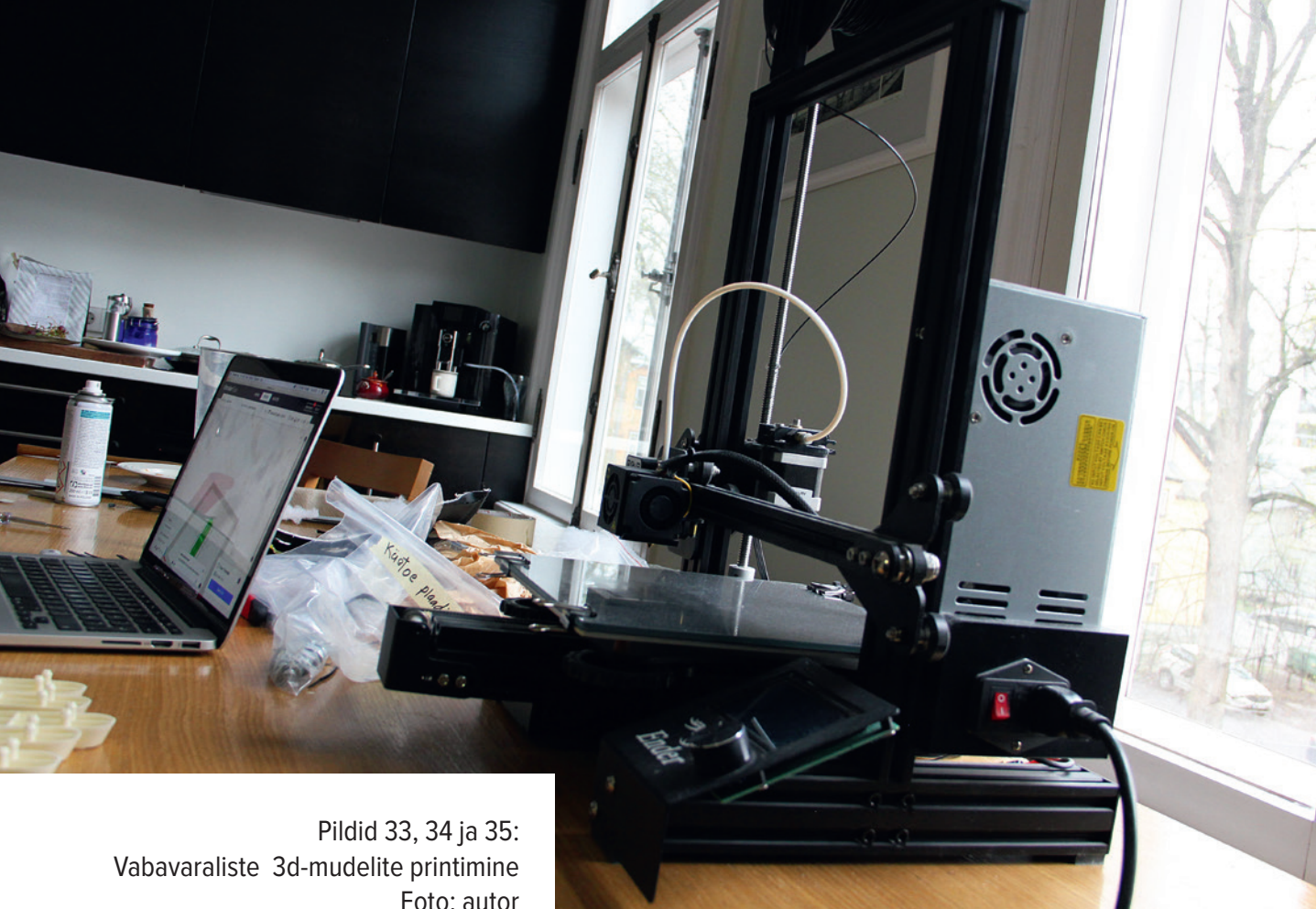
Detailide sidumine ja pingutamine tekitas ka päris mitu murekohta. Nimelt, kanga sisse oli jäetud tunnel, milles oli metallist varras. Neid vardaid kasutati kanga raami külge pingutamiseks. Varem oli selleks kasutatud spetsiifilisi metallist rõngaid, kuid mul polnud nendega kogemust ega õigeid tööriistu, et neid kinnitada. Päris kaua pidin nuputama, kuidas vardaid kinnitada saaks. Kinnitused pidid olema vastupidavad,

Pildid 31 ja 32:
Ühenduskoha peitmine neetidega
Foto: autor

kompaktsed, pingutatavad. Otsisin nõu ja tarkusi ning lõpuks sain ka vastuse. Selgus, et nipukad ehk kaablisidemed sobivad ideaalselt. Suurem osa sai nipukatega pingesse tõmmata, kuid seljatoe alumine äär oli nähtavas kohas ja vajas teistmoodi lahendust. Lisaks veel, see äär hõõrub vastu istet mistõttu peab see vastupidav olema. Korraks oli idee kasutada takjasriba, kuid kartsin, et hõõrdumisega võib see lahti tulla. Jällegi pöördusin teiste ekspertide ja meistrite poole. Sain abi EKA õppejõult ja ka praktika ettevõttest meistriga. Ideid pörgatades jõudsime ka lahenduseni. Idee oli kasutada neete, millest saab pärast nõõri läbi põimida. Tegin paar katsetust ja needid tõesti tegid oma tööd. Positiivne oli ka see, et needid sobisid ka visuaalselt. Vatiini, nipukate ja neetide abil sai kangas raamile sobitatud ning oligi aeg tooli monteerimiseks. Kunagi tooli lahti võttes olin poldid ja seibid ära märgistanud ja seetõttu teadsin mis läheb kuhu. Nüüd jäi vaid poldid kinni keerata ja raam oligi uuesti töökorras, jalg sai ka alla kruvitud.

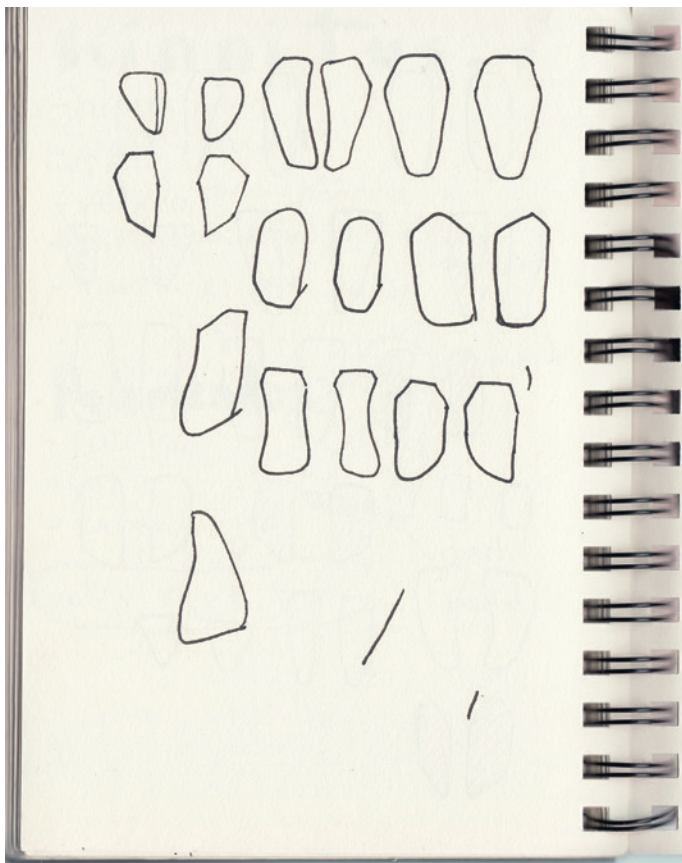

Pildid 33, 34 ja 35:
Vabavaraliste 3d-mudelite printimine
Foto: autor

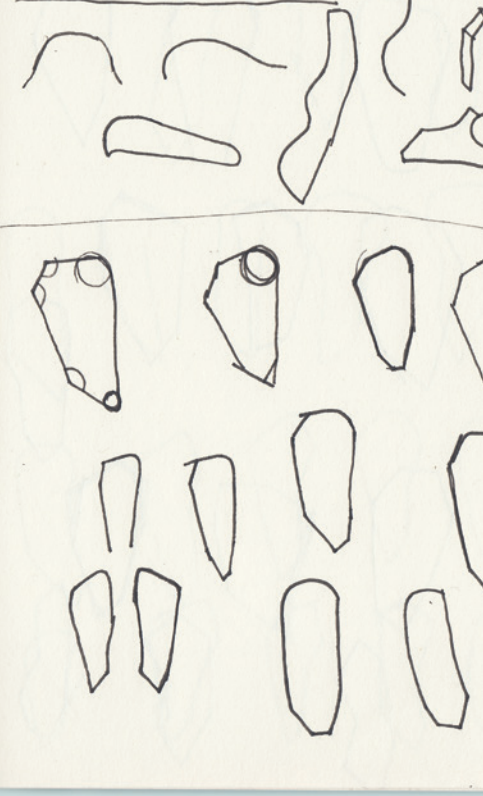

Samm 3

Toolil oli paar väikest detaili kus sain 3d-printerit kasutada. Jalatoekatted olid varasemalt silmatorkava ebasobiva värviga. Siinkohal tuli appi vabavaraline 3D mudelite kataloog thingiverse.com kust leidsin päris mitu tooliga ühilduvat 3d-mudelit. Leidsin sealt minimalistlikuma välimusega jalatoekatte 3d-mudeli. Valmistasin mudeli printimiseks ette ning panin printeri valmis. Detailid said päris kähku valmis, ühe elemendi peale läks umbes tund. Kasutasin musta filamenti, sest tooli kolmas värv on must. Selgus, et PLA plastikust filament pole projekti jaoks just ideaalne, sest detail vajab natuke rohkem painduvust. Lõpuks sai siiski PLA detailid kinnitatud, kuid tulevikus peaks mõnda teist filamenti kasutama. Kuna 3d-printer ei vaja väga palju tähelepanu sain samaaegselt teiste tegemistega tegeleda. Avastas, et olen ära kaotanud ka klambri, mis hoiab peatuge tooli küljes. Selle mudeli leidis kähku thingiverse.com veebilehelt ning siis kohe ka välja prinditud.

Terav ja pehme

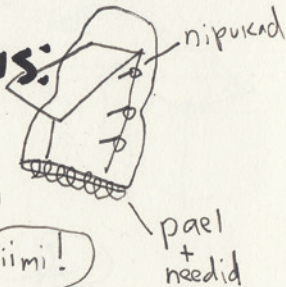

Kinnitus:

- nippukad?
- pael + needid?
- velkro? — hõõrub
- niit (põimitud)? — raske pingutada
- liim? — ei pea vastu

Pehendus:

- poroloon
- vatiin
- kangajäigid

vatiin vajab liimi!

Pilt 36:
Saagimistööd köögis
Foto: autor

Samm 4

Käetugede seisukord oli jube. Kõrguse reguleerimise funktsioon töötas, kuid käetugi ise oli näritud ja retsitud. Alustasin sellest, et hakkasin sobivat käetoe vormi otsima. Inspiratsiooniks otsisin välja erinevaid vorme mida tooli kuju pakkus. Panin tähele, et toolis olid seotud teravad detailid voolavate detailidega. Mu idee oli siduda need kaks omadust ja luua kombineeritud kooslus. Nii hakkasingi esialgseid joonistusi tegema, lihtsad vormid lihtsa joonega. Kui vormi ideed hakkasid tulema, katsetasin neid paberist prototüüpidena. Paberiga nägin 1:1 suuruses proportsioone. Süda suunas mind ümarate kolmnurkade poole. Tahtsin, et see vorm oleks lõbus, mänglev, korrapäratult korrapärane. Pärast katsetamist ja mudimist jõudsin meeldiva vormini.

Otsustasin, et tahan käetoed puidust teha, sest see sobiks puidurohke interjööri. Läksin jälle jääkmaterjale jahtima ning sain EKA töökojast ühe üle jäänud vineerplaadi. Mu kästi ei tahtnud käsisaega koostööd teha, otsustasin tikksaagi kasutada. Paberprototüübist sai šabloon ning lõikejoon sai vineerile kantud. Saagimine oli vaevarohke, kiikusin vineeri ja saega tooli äärel. Köögis tolmas nagu pole homset. Pärast suurt vaeva sai kaks käetuge välja saetud. Tükid polnud küll identsed, kuid piisvalt sarnased. Köögi põrand oli kaetud saepuruga ning appi pidi kutsuma tolmuimeja. Suurema tolmu sai imetud ja kuna köök oli niikuinii kaoses siis väiksema tolmu jätsin hilisemaks. Järgmisena hakkasin liivapaberiga tükke identsemaks lihvimiseks, see polnud väga edukas. Ma vajasin suuremat kahurväge. Otsisin välja ekstsensilise lihvmasina. Vineeri pind polnud sile ja seetõttu hakkasin seda poleerima. Algselt lihvisin karedama lihvimislehega ja teinekord natuke leebemaga. Sain masinaga ka kuju natuke identsemaks mudida.

Pilt 37:
Lihvimistööd köögis
Foto: autor

Järgmisena soovisin käetoed ära lakkida. Hakkasin otsima kappidest unarusse jäänud lakipurke. Leidsin paar poolikut lakki ja ka puiduvaha. Tegin kiired katsetused vineeritüki peal ning lõpuks otsustasin lakki kasutada. Käetoed olidki valmis, või nii ma arvasin.

Kinnitasin käetoed tooli külge ja proovisin istuda, mugav oli. Otsustasin teha lõunapausi ja tegeleda tooliga hiljem edasi. Kõht täis, tuju hea, tulin tagasi tooli juurde aga midagi hakkas kriipima. Heledad käetoed siiski ei andnud seda muljet mida ootas. Mu visioon oli midagi tumedamat. Idee oli see, et paljas puit aitab selle n-ö aeglase välimusega, kuid tulemus oli lihtsalt nilbe. Võimalik, et probleem oli selles, et käetoed olid ainukesed puidust detailid ja seetõttu jätsid kohatu mulje.

Hakkasin nuputama alternatiive. Vineerist lõigatud tükke ei tahaks raisku lasta, kuid laki tõttu on neid raske värvida. Köök sai just tolmust puhtaks (väga tüütu protsess) ning seetõttu laki maha lihvimine pole ka valikus. Kõikidest ideedest parim idee oli kasutada sadulsepa tehnikat ning katta käetoed kangaga. Katsetasin kuidas kangas voolub, saagimisest üle jäänud vineeritüki peal. Tegin sama katsetuse ka vatiiniga. Esmasel silmapilgul tundus, et töötab hästi ja otsustasin proovida klambritega kangast kinnitada. Klambripüstol vajab natuke timmimist, et klambrid ilusti kinni jääksid. Aegajalt vajasid klambrid ka ekstra pörutust haamri poolt. Katsetused tehtud, hakkasin käetugede jaoks kangast vormi lõikama. Kasutasin vineerist käetuge šabloonina ning lisasin umbes 5 cm varu, kuhu hiljem klambreid lüüa. Lõikasin veel umbes sama suured tükid vatiinist (2 cm paksune). Järgmise sammuna panin vineeri, vatiini ja kanga kihtidena korrektselt valmis ning hakkasingi klammerdama. Klammerdamisega on väike nipp:

Pildid 38, 39, 40 ja 41:
Kätugede katsetused
Fotod: autor

Pilt 42:
Käetugede kinnitamine
Foto: autor

- A- Esimesed klambrid fikseerivad kanga vineeri külge
- B- Järgmisena peaks alustama kaare keskpunkti ning liikuma fiksaatorklambrite poole.
- C- Kui on mõni kaar jäänud sisse, siis korrata sammu A

Kangas jäi ilusti käetoole istuma. Alt jäi klambreid näha aga nagu öeldakse “tooli alla ei tohi vaadata”. Ma tunnen, et nii on natuke autentsem ka, kuigi kui peaks tekkima soov siis on võimalik käetoole alumised pooled katta näiteks Fibertexi või õhema tahke materjaliga (vineer, platic). Kui kasutada fibertexi siis selle peab ikka kinnitama klambritega, kuid klambrid jääksid korrapärasemalt. Tahke kattega on lihtsam, kruvid läbi ja ongi korras.

Käetugede kinnitamisega oli väike probleem. Vanad käetoed olid kinnitatud poltidega, kuid puidu sisse ei saanud polte keerata. Üks idee oli liimida mutrid vineeri külge, et luua keermed poltidele, kuid siis oleks pidanud looma süvendi vineeri sisse. Otsustasin kasutada hoopis kruvisid. Läksin ehituspoodi ja miskipärast selliseid kruvisid, nagu mul on vaja, ei eksisteeri. Kruvi pidi olema väike aga laia peaga ja sellist ma ei leidnudki. Lõpuks leidsin kodust suvalised väiksed kruvid ja kasutasin seibe, et asendada laia kruvipead.

Pildid 43, 44 ja 45:
Valmisdetailid
Foto: autor

Pilt 46:
Taaselustatud tool
Foto: autor

Samm 5

Kõik jupid on olemas, korras ja kinnitatud. Viimased detailid olid seljapadi ja kaelapadi. Kaelapadjale olin varasemalt juba printinud klambri mis võimaldab selle kinnitamist. Seljapadja sai ka ilusti pistlukuga kinnitada. Tool on valmis!

Pilt 47:
Tooliproov
Foto: koduarhiiv

Taaselustamisele järgnevad järeldused

Mina

Protsessi käigus hakkasin tõesti tundma tugevamat seost oma tooliga. Näiteks esimest korda nähes kuidas seljatoe kangas sobitus poroloonile, tekkis uhke tunne. Ma ise tegin selle ja see tuli ilusti välja. Veel suurema üllatuse sain istudes vatiiniga pehmendatud istmele. Tool oli mugavam kui kunagi varem ja äärmiselt kohev. Mida kauem see projekt edasi läks seda tugevamaks muutus soov toolile istuda. Protsessi käigus hakkas tekkima ideid mida juba tulevikus juurde lisada. Kuigi siiski loodan, et nüüd tool püsib natuke aega tervena.

Projekt äratas minus isetegemise huvi, mitte ainult tooli taaselustamise raames. Hakkasin mõtlema, et kui see projekt saab valmis, siis tahaks veel õmmelda ja vanu riideid rohkem vormi ajada. Eks see jällegi esemete eluea pikendamine/taaselustamine. Seisma jäänud vanad riided võivad ju ka millekski meelepäraseks saada. Üldiselt olengi hakanud esemeid enda ümbertoise pilguga vaatama. Tunnen, et objekti eluea pikendamine on kõige parem tegevus, mida saan objektile pakkuda. See sümbioosi idee jäi tõepoolest pähe. Käsi peseb kätt, tugi toetab tuge, mina toetan objekti, objekt toetab mind. See on igati positiivne kui lisaks tooli funktsiooni nautimisele, saan tooli vaadata ja tunda uhkustunnet, näha tükikest ennast, ning üldiselt tunda, kuidas tool on üks osa minu elust.

Võimalik, et mu pea on pilvedes ja teised näevad tooli teisiti, kuid see on ka okei. Kõige tähtsam on olla ise õnnelik. Julgelt võin väita, et tooli uus visuaal sobitub minu maailmaga paremini kui varasem.

Keskkond

Köögi hõlmamine tekitas aeg ajalt perele tusadust, kuid nagu varem sai mainitud siis kõik olid erinevate tegemistega hõivatud ning ei jõudnudki kööki nii tihti. Tuleb tõdeda, et köögis masinaga lihvimist peaks siiski vältima. Hakkasin mõtlema ka sellele, et olemasolevad võimalused dikteerisid osa otsuseid. Näiteks üks tulevikuidee oli voolida uhke puidust käepide kurvide ja kõverustega. Kahjuks nii uhket puidutöö varustust ma ei oma mistõttu jäi see idee teostamata. Muidugi tulevikus saab mingeid detaile ka kuskil mujal teha aga selle töö raames tahtsin ise teha kõike kodus. Kodud on muidugi erinevad – õnes kodus võib võimalusi olla rohkem ja mõnes vähem, aga paar lihtsamat tööriista on hea investeering. Minu kogemuse põhjal olid tähtsamad töövahendid: kruvikeerajate komplekt, tikksaag, liivapaberid/lihvmasin, õmblusmasin, klambripüstol, kangakäärid. Saan ka aru, et õmblusmasina omamine võtab lihtsalt ruumi kui regulaarselt seda ei kasuta. Alternatiivina saab küsida tuttavate käest ja neilt masinat laenata. Keskkonnast sain ka natuke inspiratsiooni ammutada. Lakitud vineer käetoed küll ei töötanud, kuid tooli üldpilt on palju sobivam ümbritsevaga.

Esemed ja tool

Varem rääkisin pöördumatute kulude pettekujutelmast ning oli tunda, et kui esemesse panustada aega, raha ja vaeva, siis väheneb soov alla anda ja kasvab soov parandusprojekt lõpuni viia. Mul on ka hea meel, et pea kõik materjalid, mida kasutasin, olid tehasejääkmaterjalid. Tekkis tunne, et olen topelt jätkusuutlik, sest annan jääkmaterjalidele JA toolile uue elu. Protsessi käigus jäin mõtlema, et pole päris ammu midagi uut ostnud (mööblit, riideid jne.). Tärnanud huvi parandamise vastu kavatsen ka tulevikus teiste esemete kasuks kasutada.

KOKKUVÕTE

Enese- ja esemeuuringu käigus kinnitasin paar hüpoteesi. Teooria kohaselt loob ese kasutajale fassaadi, mis toetab tema ego. Ralli-stiiliskontoritooli loodudfassaad sobis 16-aastase Kaspari egoga, kuid mu tänase egoga mitte.. Vanemaks saanuna hakkasin tundma piinlikkust kui pidin erksas rallitoolis Zoom'i kõnet tegema. Nüüd tunnen, et taaselustatud tool sobib palju paremini minuga. Ese, mida kasutaja ei karda maailmale näidata, püsib omanikuga tihedamas sümbioosis ja seetõttu ka emotsionaalselt kestlikum. Tool nüüd toetab mind, mitte ei ole piinlik. Hoopis vastupidit, olen selle üle uhke ning see tekitab minus suurema soovi hoida tooli heas korras.

Panin ka tähele, et tõepoolest enda panuse andmine tõstab kiindumist. Rahaline, ajaline, vaevaline panus mängis tugevat rolli. Kuna panustasin tooli taaselustamisse palju aega siis tekkis kokkupuute efekt ehk konstantselt kokkupuutumine tõstis kiindumust. Hoolides proovib inimene paratamatult tuge pakkuda.

Protsessis mängis ka rolli see, et mul oli tooliga mälestusi ja harjumusi. Arvatavasti suvalist eset ma ei hakkaks nii intensiivselt taaselustama. Varasem kiindumine motiveeris asja kätte võtma ja tooli taaselustama. Minu ja tooli vahelise sümbioosi tasakaalu nügimiseks pidin andma oma panuse.

Kokkuvõttes, kui ümbritsevatest esemetest hoolida siis nende üleval hoidmine muutub lihtsamaks ja lõbusamaks. Esemete eest hoolitsemine võimaldab esemetel omakorda pakkuda ende omanikule füüsilist ja emotsionaalset tuge. Ideaalne sümbioos inimese ja tema esemete vahel.

Pilt 48:
Valmis tool
Foto: autor

Lühifilm

Tööprotsessi kirjeldav lühifilm on leitav siit:

<https://drive.google.com/drive/>

[folders/1b4QFdF8qRLnbzFZ3OF9zBmrQhV8Xdjg4?usp=sharing](https://drive.google.com/drive/folders/1b4QFdF8qRLnbzFZ3OF9zBmrQhV8Xdjg4?usp=sharing)

Summary

A piece of myself infused with pieces of furniture: Researching symbiosis between a user and a object by repairing a office chair.

This thesis looks into emotional durability and how to increase it in our everyday lives. By having a stronger bond with the objects around us, we could have great sustainable impact. The goal of this process is to fix and old and tired office chair and analyze how it affects my affection towards the chair. By keeping a journal I analyze how i interact with different pieces of furnitre. After spending a long time on repairing my chair i am more fond of it.

Kasutatud allikad

Chapman, J. (2015). *Emotionally Durable Design*.

Csikszentmihalyi M., Halton E. R. (1981). *The Meaning of Things*, 58

Crouch, C. and Pearce, J. (2013). *Doing Research in Design*. 1st edn. Bloomsbury Publishing

Lipps, T. (august 1912). *Academy Lecture*, 209/2

Imberger, J., *Are we moving towards sustainability?* (2003). Kirby Lecture, Moore River

